

Adás

Egyirányba néznek az antennák
foltos-fehér tányérjai. Összegyűjtik
a házak közt pattogó képeket
és hangokat, majd természetellenes
színekkel és hangzással adják vissza
a szerelmeket, a gyilkosságokat.
Ereszcsatornák kopott ezüstje
keretezi a hungarocellel szigetelt
falakat, ablakokon hagyott
tenyérynnyomatok rovátkázzák
a lemenni készülő sugarakat.

Az egyszerre felgyulladó jelzőlámpák
műfénye még céltalanul lebeg,
de alig mozgó árnyakat ébreszt
a sarkokban, nyúló hárttyákat
a kapualjakban és egyre nagyobb
szentségként vonzza magához
a buráknak ütköző bogarakat.

Az éjszaka először egy eldobott
napilappal mozdul, elvergődik
a parkig, ott széttárja lapjait,
ázott híreivel álmosítja a szökőkút
csobogását, szinte már mindenhol
hallani politikától terhes susogását.
Beszédhangokat hoz a szél,
foszlányonként ejti le őket padokra
és kövekre, az adások hálóján
keresztül holdfény szitál a közterekre.